

	Ciu nga Martin Baltshait
	Ra një zog nga foleja. Ciu Në lëndinë. Poshtë në liqen. Fare pranë bretkosave. Kuak! Bënë bretkosat Ciu! Thotë zogu. Kuak! Kuak! Kuak! Ciu! Ciu! Ciu!
	Bretkosat mendojnë: Për të qenë mizë është tepër e madhe. Për të qenë një lejlek tepër i vogël. Zogu mendon: Për të qenë një krimb janë tepër të mëdhenj dhe për të qenë një mama këndojnë shumë keq. Zogu i vogël u tregon atyre, si duhet bërë: Ciu! Por, bretkosat nuk e kuptojnë atë. <i>Edhe zogu nuk i kupton bretkosat. Ciu! Ciu! Ciu!</i>
	Atëherë zogu bën diçka të çmendur. Kuak! Dhe bretkosat heshtin. Një bretkosë të tillë nuk e kishin parë ndonjëherë. Një bretkosë e tillë nuk ekziston. Atëherë njëra nga bretkosat bën diçka të çmendur: Ciu! Edhe bretkosat e tjera i bashkohen asaj: Ciu! Ciu! Ndërsa zogu thërret: Kuak! Kuak! Ndërsa bretkosat këndojnë: Ciu! Ciu! Ciu! Ndërsa zogu thërret: Kuak! Kuak! Kuak!
	Këtë rrëmujë e dëgjon edhe lejleku. Ai ulet duke hapur krahët dhe ka uri. Por, bretkosat këndojnë si zogj. Ndërsa, zogu kuakëzon si një bretkosë. Atëherë, lejleku nuk e kupton më botën dhe largohet duke fluturuar. Në këtë kohë bretkosat brohorasin. Që sot ato do të këndojnë, kur të vijë lejleku. Ciu! Ciu! Ciu! Këtë do tua thonë edhe bretkosave të tjera. Ciu! Ciu! Ciu! Kështu ato kërcejnë duke u larguar të gjitha prej aty.

Zogu i vogël qëndron i ulur vetëm në livadh. Kuak.
Pema është plot me gjethe. Hija e gjitha mbi livadh.
Në livadh lëviz diçka.
Shushu. Shushu. Nuuh. (nuhat) Një qen kërkon për gjëra të dobishme.
Kuak! Thotë zogu. Ham! Thotë qeni.

Dhe nuk ka nevojë për një zog-bretkosë. Nuuh. Nuuh. Shushu.
Shushu... Ai është larguar.

Maces mund t'i nevojitet shumë një zog i vogël.
Për të luajtur: topa luftash, me jastëkë për t'u shkelur, me thasë prej rreckash.
Macet zhonglojnë me qejf. Me dy, tri apo edhe katër putra.
Kur kanë luajtur mjaftueshëm, ato duan të hanë dhe të nxjerrin jashtë kthetrat e tyre.
Ham! Thotë zogu i vogël.
Mjau! Bërtet macja dhe kërcen në pemë.
Ham! Thotë edhe njëherë zogu dhe hakërohet duke nxjerrë dhëmbët e tij.

Ham! Ham! Ham!

Atëherë u larguan edhe rosat, ndërsa mjelmat dhe të gjithë iriqët u strukën.
Vetëm një kërmill vazhonte punën e tij. Ngadalë.

Zogu i vogël ndan të njëjtin mendim me të: Jeto dhe lër të tjerët të jetojnë.

Kikiriki! Dikush thërret për ndihmë. Kikiriki! Kështu tingëllon një hall i madh.
Zogu vrapon. Fluturon. (Pothuajse.) Kikiriki!
Aty qëndron një gjel mbi një parg plehrash dhe atij i digjet koka – disi.
Ciu! Ciu! Ciu!
Atëherë gjeli qesh. Ciu? Ciu? Ciu?
Ai kreh flokët e tij të kuq dhe zbret poshtë. Ciu, Ciu, Ciu ... Mos vallë kjo është një gjuhë komunikimi?
Kikiriki!!! Më pas shkon të hajë mëngjes.

	Dielli ngroh si një mama. Zogu i vogël nuk e di se ku të shkojë. Këtu nuk ka qenë asnjëherë. Bota është plot me gjëra që nuk kanë ndodhur asnjëherë. Kuak! Thotë zogu. Ham! Pastaj: Miau. Kur vërtet nuk vjen askush, thërret madje: Kikiriki! Por bota është pa ngjyra. Qielli plot me re. Toka pa miq. Kuak! Ham! Miau! Kuak! Ham! Miau! Kuak! Ham! Miau!
	Këtë gjë e dëgjon një gomar. E admiron atë. Gomari di vetëm një gjuhë. Dhe nga kjo gjuhë vetëm një fjalë: I-ah! Zogu e dëgjon gomarin të pëllasë: I-ah! Ai e sheh kafshën e panjohur dhe sytë e tij pyesin: A mund të më ndihmosh? I-ah! Pëllet gomari. E di ku banoj unë? I-ah! Pëllet gomari. A mund të vij me ty?
	I-ah! Pëllet gomari dhe zbret poshtë për në lumë, sepse nga e pëllitura ka etje. Dhe zogu i vogël e ndjek atë. Atij i pëlqejnë gjuhët e huaja. Ciu. Ciu. Ham. Ham. I-ah! Ciu. Ciu. Ham. Ham. Tralala trilili. Zogu i vogël ndalon së ecuri. Edhe gomari. Në atë kohë thërret një zog tjetër! Poshtë në lumë. Shumë pranë bretkosave. Kush të jetë vallë?
	„Ham“
	Fund